

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΕΙΠΝΟ (Λουκ. 14, 16-24)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στην Ελεούσα, στις 11/12/2005)

1. Η ανταπόκρισή μας στο κάλεσμα του Χριστού

Στην παραβολή που ακούσαμε, μας είπε ο Χριστός ότι ένας Βασιλιάς έκανε γεύμα στους αγαπημένους του. Ήθελε να τους δείξει την αγάπη του, την εκτίμησή του. Ήθελε να τους έχει κοντά του σε στιγμές ευχάριστες. Να φάνε, να πιουν, να διασκεδάσουν μαζί. Πίσω από αυτόν τον Βασιλιά κρύβεται ο Χριστός. Που σαν Βασιλέας του κόσμου ήλθε στη γη με αγάπη και ταπείνωση και σταυρώθηκε για μας, εν αντιθέσει με τους μεγάλους της γης, που συνήθως σταυρώνουν τον κόσμο για τα συμφέροντά τους και τις λόξεις τους.

Όταν σε καλεί ένας φίλος μεγάλος και μάλιστα αγαπητός και σεβαστός, το θεωρείς υποχρέωσή σου να αφήσεις τις δουλειές σου και να πας να τον τιμήσεις. Για φαντασθείτε, όταν αυτός δεν είναι απλά ένας μεγάλος και αγαπητός άνθρωπος αλλά είναι ο Κύριος, ο Δημιουργός μας, ο εν ουρανοίς Πατέρας μας. Με τι προθυμία πρέπει να τρέχουμε στην πρόσκλησή Του;

Ας εξετάσουμε τώρα πώς ανταποκρίνονται μερικοί, για να δούμε μήπως τους μοιάζουμε. Να δούμε αν φερόμαστε σωστά.

Λέει το Ευαγγέλιο: Όταν έλαβαν την πρόσκληση, με την επισημάνση ότι ήλθε η ώρα για το γεύμα, ένας είπε: «αγρόν ηγόρασα». Αγόρασα ένα χωράφι. Πρέπει να πάω να το δω. Ερώτημα: αν δεν πήγαινε εκείνη την ώρα αλλά το άφηνε για την άλλη μέρα, θα έφευγε το χωράφι από την θέση του; Θα άλλαζε; Τι δικαιολογία ήταν αυτή; Λάθος!

Και η εκτίμησή του ότι αξίζει περισσότερο το χωράφι από την τιμητική πρόσκληση; Και αυτή λάθος εκτίμηση. Και το μυαλό του λάθος. Όπως και να το σκέφθηκε και να το αποφάσισε, έκανε λάθος! Η ενέργειά του ήταν κακή.

Ένας άλλος είπε: «Ζεύγη βοών ηγόρασα πέντε».

Αγόρασα δέκα βόδια. Εκείνη την εποχή όλοι οι καλοί νοικοκυραίοι καλλιεργούσαν γη. Για να καλλιεργώ τα χωράφια μου πήρα βόδια. Πρέπει να τα δοκιμάσω. Μα τα αγόρασες αδελφέ! Αν τα δοκίμαζες την άλλη μέρα θα

άλλαζαν τα βόδια; Δεν μπορούσαν να περιμένουν; Δεν μπορούσες να περιμένεις και εσύ;

Τι συνέβη; Επανάληψη, του ίδιου λάθους με τον προηγούμενο. Λάθος γνώμη, λάθος εκτίμηση, λάθος απόφαση. Όλα λάθος! Φυσικά και η απάντηση. Δεν μπορώ να ρθω. «Έχε με παρητημένον».

Ο τρίτος είπε: «Γυναίκα έγημα. Και δια τούτο ου δύναμαι ελθείν». Πρέπει να ασχοληθώ με την γυναίκα μου. Ερώτημα: Άμα η συζυγία δεν σου επιτρέπει να πας στο τραπέζι τού πιο σεβαστού σου προσώπου είναι γάμος; Είναι συζυγία; Εκεί είναι το πρόβλημα -στο γάμο- ή κάπου αλλού;

Άρα η εκτίμηση ότι αυτό που είπε ήταν βάσιμη δικαιολογία, ήταν λάθος. Δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά.

2. Υπάρχουν Λάθη και λάθη

Καθημερινά τα λάθη στη ζωή μας... Συνήθως, τα βλέπουμε εκ των υστέρων, τα εκτιμούμε και λέμε: «λάθος μου». Όμως «το δις εξαμαρτείν, ουκ ανδρός σοφού». Το να κάνει κανείς δεύτερη φορά το ίδιο λάθος, σημαίνει πως δεν έχει μυαλό. Γιατί το κάθε λάθος μας πρέπει να το κάνουμε μάθημα και δίδαγμα. Να μην είμαστε τόπι που κυλά από το ένα λάθος στο άλλο.

Μα προπαντός, δεν επιτρέπονται λάθη σε θέματα που άμα τα παίξεις κορώνα-γράμματα, έχασες τον εαυτό σου. Έχασες την αιώνια ζωή. Σε τέτοια θέματα που είναι σοβαρά πρέπει να έχεις όχι δύο μάτια αλλά τέσσερα. Ή μάλλον, όπως λέει η Εκκλησία, να είμαστε σαν τα χερουβείμ. Που ολόκληρα είναι μάτια. Όπου και να κοιτάξεις έχουν μάτια. Και βλέπουν προς όλες τις κατευθύνσεις. Έτσι και εμείς έπρεπε να γινόμαστε, για χάρη του Χριστού και για χάρη της αιώνιας ζωής: Ένα χερουβείμ, γεμάτο μάτια.

Δυστυχώς όμως, δεν το κάνουμε. Και δεν το κάνουμε, παρότι ξέρουμε ότι αυτό το γεύμα στο οποίο μας καλεί ο Χριστός το ζούμε αν θέλουμε από τώρα. Γιατί το γεύμα της Βασιλείας Του που θα αρχίσει την ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας Του, μας το έδωσε εδώ στη γη να το ζούμε. Ο ίδιος, μας καλεί στην Εκκλησία. Για να μας προσφέρει ένα γεύμα, τόσο πολύτιμο και τιμητικό, που δεν μπορεί να το φαντασθεί ανθρώπινη διάνοια. Όχι εκλεκτές τροφές -σαν αυτές που ξέρουμε- αλλά το άχραντο σώμα Του και το τίμιο αίμα Του.

Εκείνο που όταν το βλέπουν οι Άγγελοι πέφτουν με τα μούτρα κάτω και προσκυνούν γονατιστοί. Όπως και εμείς, διδαγμένοι από την Εκκλησία, όταν

βλέπουμε το σώμα και το αίμα του Χριστού το προσκυνούμε γονατιστοί, γιατί ο Χριστός είναι ο Θεός της δόξης. Που έγινε άνθρωπος και από αγάπη για μας πρόσφερε τον εαυτό Του θυσία για μας πάνω στο Σταυρό. Και μας έδωσε το σώμα Του και το αίμα Του, να το τρώμε, «εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον». Δεν πρόκειται για κάποιο τραπέζωμα που το ευωχούμενο μέρος είναι η κοιλιά και η γλώσσα. Πρόκειται για την Θεία Κοινωνία που μεταλαμβάνουμε «εις ζωήν αιώνιον». Πόσο έπρεπε αυτό το τραπέζωμα να το εκτιμάμε!

3. Τι πιο ανώτερο;

Ένας μεγάλος Ιταλός λογοτέχνης, ήταν ευσεβέστατος άνθρωπος. Μια μέρα ενώ πήγαινε στην Εκκλησία έτρεξε κάποιος και του είπε:

-Άφησε τώρα την Εκκλησία. Έλα γρήγορα να κάνουμε εκείνη την δουλίτσα και θα έχεις πολλά λεφτά. Μοναδική ευκαιρία.

-Τι είπες; του λέει. Να αφήσω την Εκκλησία για να κάνω την τύχη μου; Πηγαίνω στην Εκκλησία να κοινωνήσω. Η Θεία Κοινωνία είναι ανώτερη από κάθε τι. Ακόμη και από τα πλούτη όλου του κόσμου.

-Μην είσαι ανόητος. Άφησέ την για αύριο...

-Άμα την αφήσω για αύριο και τρέξω για λίρες και χρήματα, σημαίνει ότι θεώρησα την Θεία Κοινωνία μικρότερη από τις λίρες. Τέτοια αμαρτία δεν θα την κάνω ποτέ. Εκείνο που πάω να πάρω στην Εκκλησία, αξίζει περισσότερο από όλο τον κόσμο. Και συνέχισε τρέχοντας για την Εκκλησία.

Λέει ο Κύριος και Σωτήρας μας: Η ψυχή μας αξίζει περισσότερο από όλο τον κόσμο. Ο κόσμος μια μέρα θα φθαρεί και θα καταστραφεί. Οι ψυχές θα ζουν αιώνια. Τι θα δώσεις αντάλλαγμα για την ψυχή σου; Πόσο την πουλάς; Με τι την αντικαθιστάς; Ό,τι και να πεις, ανοησία λες. Λάθος κάνεις. Το ίδιο με εκείνον που απάντησε: «Αγρόν αγόρασα». «Ζεύγη βοών αγόρασα». Ή «πάω να ασχοληθώ με την γυναίκα μου, την νόμιμη ή κάποιον παράνομο δεσμό». Τρισευχρότερο κακό.

Και έτσι περιφρονείς τον Χριστό που έχυσε το αίμα Του για να εξαγοράσει τις ψυχές μας. Πόσες ψυχές, εξαγοράζει το αίμα του Χριστού; Άμα σώζει μόνο μία, την εξαγόρασε και τελειώσαμε.

Η απάντηση είναι, ότι το αίμα του Χριστού σώζει όλα τα δισεκατομμύρια ανθρώπων που γεννήθηκαν, θα γεννηθούν και θα υπάρξουν στον κόσμο. Αρκεί

για όλους. Είναι ανεκτίμητο! Ας το πάρουμε στα σοβαρά! Αλλά ενώ μας προσφέρεται τέτοιος θησαυρός - αίμα Θεού - αδιαφορούμε. Σαν να λέμε: «δεν με φτάνει είναι λίγο». Και για να μη στερηθούμε κάποιες ψευτοχαρές δεν κοινωνούμε. Παράδειγμα: «Δεν μπορώ να νηστεύσω...». Τι πνευματική μιζέρια! Μπορείς να φαντασθείς αδελφέ μου χειρότερη υποβάθμιση; Απομακρύνεσαι από την Θεία Κοινωνία, γιατί φοβάσαι εκείνη την αστεία νηστειούλα, με δύο-τρεις μέρες αλάδωτο και λίγο περισσότερες χωρίς κρέας; Μεγάλο πράγμα είναι;

Ποιό άλλο μας δυσκολεύει; Να πούμε σ' έναν παπά, στην εξομολόγηση, «συχώρεσέ με παπούλη, έσφαλα. Αμάρτησα». Μα όπως και νάχουν τα πράγματα, τι θα πει ο παπάς;

-Πρόσεξε, παιδί μου, διορθώσου και πήγαινε να κοινωνήσεις.

Δεν υπάρχει άλλη λύση. Δεν κρεμάνε κανέναν οι παπάδες. Τι είναι η εξομολόγηση; Δικαστήριο που αθώνει τους πάντες. Το Δικαστήριο της ευσπλαχνίας του Θεού. Που επιδιώκει, να κάνει όλους μέτοχους της Βασιλείας του με μια μόνο προϋπόθεση: Να πουν ότι «κάναμε λάθος στην εκτίμησή μας. Θεωρήσαμε ότι το σώμα και το αίμα του Χριστού και η Βασιλεία των Ουρανών έρχονται δεύτερα, από τούτα που έχουμε στη γη». Μόνο αυτό χρειάζεται. Πόσο πρέπει να προσέχουμε!

4. Όχι «ελάτε», αλλά «έρχομαι»

Λέει ο Κύριος: Μη νομίζετε ότι η πρόσκλησή μου έχει την έννοια: «Ελάτε». Το νόημά της είναι ότι με αυτή, μας λέει ο Χριστός: «Έρχομαι»! Εγώ έρχομαι στο σπίτι σας, στην πόρτα σας. Μόνο που έρχομαι ώρα που δεν την ξέρετε. Εδώ θα δείξετε πόσο με αγαπάτε. Ένας άνθρωπος επίσημος και αγαπητός, όταν πηγαίνει σ' ένα τραπέζι, να φάει με τους φίλους του, τους λέει καμιά φορά:

-Θα έρθω. Μα δεν ξέρω τι ώρα. Κάνετε όπως νομίζετε.

Αλλά οι άνθρωποι που τον αγαπούν σκέπτονται:

-Επιτρέπεται να μην τον υποδεχθούμε; Να τον αφήσουμε να χτυπά εδώ και εκεί; Μπορούμε να τον αφήσουμε έτσι άμα τον αγαπάμε;

Περιμένουν λοιπόν ξάγρυπνοι. Έτσι και χτυπήσει, πετάγονται και τον καλωσορίζουν. Είτε είναι μεσάνυχτα είτε οποιαδήποτε άλλη ώρα. Μακάριος ο άνθρωπος που τον περιμένει και θα του πει: «Καλώς όρισες». Και αν περιμένει

πολύ και αργά μέσα στη νύχτα, είναι δυό φορές μακάριος. Γιατί ο επίσημος αυτός άνθρωπος θα ευχαριστηθεί πολύ. Και τι θα πει στον υπηρέτη του:

-Ωστε περίμενες άγρυπνος να με υποδεχθείς; (Ο Χριστός μιλά, περιγράφοντας τον εαυτό Του). Ξάπλωσε τώρα να ξεκουραστείς. Εγώ, ο Κύριος, θα σε περιποιηθώ. Και θα ζωστεί. Θα φορέσει ποδιά. Και θα αρχίσει να του φέρνει και να τον ταΐζει.

Έτσι λέει το Ευαγγέλιο. Θα σε υπηρετήσει ο Κύριος, αν τον περιμένεις. Θα σου δώσει το φαγητό στο στόμα. Γι' αυτό οι ιερείς όταν κοινωνούν, λένε: «Μεταδίδοταί μοι. Μετάδος μοι, Δέσποτα Χριστέ, με το δικό σου χέρι. Και μετά χρησιμοποίησε και το δικό μου χέρι, σαν δικό σου χέρι, για να μεταδώσεις εσύ, με το δικό σου χέρι και με την δική σου θέληση, σε όλους αυτούς τους ευσεβείς ανθρώπους -παιδιά σου- που θέλουν να φάνε το σώμα σου και το αίμα σου, για να έχουν την αιώνια ζωή».

Αυτή είναι η πραγματικότητα, για το ποιός μας μεταδίδει την Θεία Κοινωνία. Λοιπόν; Δεν είναι σωστό αυτό που λέμε: «και μακάριος ο δούλος ον ευρήσει γρηγορούντα»; Δηλαδή μακάριος ο δούλος τον οποίον θα βρει ο Κύριος να τον περιμένει με λαχτάρα;

Και πόσο ανάξιος -ας προσθέσουμε και ανόητος- είναι εκείνος που δεν έχει σαν πρώτη προτεραιότητα ότι πρέπει να περιμένει τον Χριστό, να του βάλει την Θεία Κοινωνία στο στόμα.

Ας φροντίσουμε να ενεργούμε κατά Χριστόν και να στρεφόμεστε στα αγαθά της επουράνιας ζωής περισσότερο από ό,τι στα επίγεια. Αμήν.-